Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 249 321 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 juni 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 maart 2020.

1.3. Op 20 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 maart 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn afkomstig uit de stad al Mohammedia, wilayat Mascara. U woonde er samen met uw ouders en uw broers en zussen. U ging tot het 9de jaar naar school. U bent daarna beginnen werken. Van 2001 tot 2003 heeft u uw legerdienst volbracht in de kazerne van Tindouf.

In 2009 of 2010 heeft u legaal het land verlaten nadat uw vader u omwille van alcoholmisbruik uit het huis had gezet. U bent vervolgens vanuit Turkije illegaal doorgereisd naar Griekenland. Uw paspoort zou u in Turkije zijn verloren. U heeft in 2013 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming ingediend. In Oostenrijk bent u ziek geworden en bent u door de psychiater Dr. B.(…) M.(…) opgevolgd. U bent in 2018 naar Duitsland gegaan omdat de Oostenrijkse autoriteiten de intentie hadden om u naar Algerije te repatriëren. Op 14 augustus 2018 diende u in Nederland een verzoek in om internationale bescherming. De Nederlandse autoriteiten vroegen aan de Oostenrijkse autoriteiten om u terug te nemen. Op 16 augustus 2018 stemde Oostenrijk hiermee in. Op 28 september 2018 heeft u hier in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. U werd van 20 december 2018 tot 28 december 2018 voor een eerste maal in Belgisch ziekenhuis opgenomen. Van 22 mei 2019 tot 29 mei 2019 werd u opgenomen in de psychiatrie bij Dr. A.(…) A.(…). Van 26 juni 2019 tot 3 september 2019 werd u opnieuw opgenomen, ditmaal in de C.H.R. van de Citadelle door Dr. P.(…) in samenspraak met de vrederechter omwille van agressie tegenover medewerkers en inwoners van het Rode Kruis opvangcentrum. Het Rode Kruis opvangcentrum van Natoye liet op 03 maart 2020 aan het CGVS weten dat u sinds 25 januari 2020 maandelijks naar de psychiater gaat.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een visitekaartje van Dr. B.(…) M.(…), een brief van Dr. B.(…) M.(…) in Oostenrijk d.d. 24/01/2017, formulier ingevuld Dr. A.(…) A.(…) in België d.d. 25/01/2019 met het oog op het indienen van een regularisatie op basis van artikel 9 ter, attest d.d. 21/05/2019 van het CARDA , medisch attest voor rechtvaardiging het zich niet kunnen aanbieden bij de DVZ van 22/05/2019 tot 29/05/2019 ingevuld door Dr. J.(…)-M.(…) F.(…) van het Rode Kruis opvangcentrum te Bierset, attest van Dr. A.(…) A.(…) waarin aan de DVZ wordt meegedeeld dat u op 23/05/2019 niet gehoord kan worden gezien uw psychische toestand op dat moment en een brief van le Clinique Psychiatrique des Frères Alexiens d.d. 02/09/2019 van Dr. L.(…) O.(…) aan Dr. A.(…) A.(…) in verband met uw opname.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand (brieven van Dr. B.(…) M.(…) in Oostenrijk, Dr. A.(…) A.(…) in België, alsook attesten van het CARDA en van le Clinique Psychiatrique des Frères Alexiens) dient te worden opgemerkt dat deze niet wordt betwist doch u gaf zelf aan geen bezwaar te maken op het afleggen van het persoonlijk onderhoud zolang het interview niet te lang duurde (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ dd. 20/11/2018). U werd van 20/12/2018 tot 28/12/2018 voor een eerste maal in België opgenomen. Van 22/05/2019 tot 29/05/2019 werd u opgenomen in de psychiatrie bij Dr. A.(…) A.(…) die een attest opstelde dat u op 23/05/2019 niet door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kon worden gehoord. Op 3/06/2019 heeft u samen met de DVZ de Vragenlijst ingevuld ter voorbereiding van het persoonlijk onderhoud op het CGVS en dit zonder melding te maken van enig probleem. Van 26/06/2019 tot 03/09/2019 werd u opnieuw opgenomen ditmaal in de C.H.R. van de Citadelle door Dr. P.(…) in samenspraak met de vrederechter omwille van agressie tegenover medewerkers en inwoners van het Rode Kruis opvangcentrum. Tot op heden bent u in behandeling bij Dr. A.(…) A.(…) en geeft u aan dat u sinds een tijdje geen stemmen meer hoort (CGVS, p. 2). Het Rode Kruis opvangcentrum van Natoye liet op 03/03/2020 aan het CGVS weten dat u sinds 25/01/2020 maandelijks naar de psychiater gaat. Op de zetel van het CGVS is u de kans geboden om gelijk wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud een pauze aan te vragen waarvan u ook gebruik heeft gemaakt (CGVS, pp. 2 en 4). Er werd u ook meegedeeld ten allen tijde mee te delen indien u niet in staat was om de vragen te beantwoorden

(CGVS, p. 2). U heeft geen melding gemaakt van enig probleem noch had u op het einde van het onderhoud nog iets toe te voegen (CGVS, p. 8).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Zulks vindt tevens steun in de notities van uw persoonlijk onderhoud, waaruit genoegzaam kan blijken dat dit onderhoud een correct verloop kende, en dat u bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw identiteit en uw nationaliteit niet kan aantonen met de nodige identiteitsstukken. U zou uw Algerijns paspoort in Turkije verloren hebben en uw identiteitskaart zou u in Algerije hebben achtergelaten (CGVS, p. 3). Gepeild of u vanuit België getracht heeft om identiteitsdocumenten in Algerije op te vragen, stelt u meerdere malen de vraag wat het CGVS hiermee zal doen (CGVS, p. 3). Gewezen op het feit dat het aantonen van de identiteit een cruciaal element is binnen elk verzoek om internationale bescherming werpt u op dat tijdens uw procedure in Oostenrijk dezelfde vragen gesteld werden doch u weigerde bewijzen neer te leggen. U geeft aan dat de Oostenrijkse autoriteiten uiteindelijk via het Algerijns consulaat documenten via uw familie in Algerije hebben trachten te vergaren. U had hen echter de opdracht gegeven geen medewerking te verlenen waarna de Algerijnse politie zelf een geboorteakte bij de gemeente is gaan ophalen (CGVS, p. 3). Uw gebrek aan medewerking is hoogst merkwaardig. Uw houding in zowel Oostenrijk als in België is niet conform met deze van iemand die om internationale bescherming vraagt en van wie er de volle medewerking kan worden verwacht.

Verder ressorteren de redenen waarom u uw thuisland hebt verlaten en er niet naar kan terugkeren niet onder één van de criteria van de Conventie van Genève. U hebt het land niet verlaten omdat u werd vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw etnische origine of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren, maar louter omwille van sociale en medische redenen (CGVS, pp. 6 en 7; Vragenlijst). Ter verduidelijking gevraagd op welke sociale aspecten u doelt, wilt u hierop niet antwoorden omdat u weet dat België 'geen geeft' enkel aan 'mensen politiek of oorlog maar niet omwille van sociale problemen' (CGVS, p. 6). Bij de DVZ had u eerder verklaard familiale problemen te hebben gekend omdat u dronken was en uw vader u uit huis heeft gezet (Vragenlijst vraag 3 punt 5 p. 3). Dit werd ook in het medisch verslag van Dr L.(…) O.(…) dd. 2/09/2019 bevestigd. Verder stelde u dat de medicatie die u nodig heeft niet voorhanden is in Algerije (Vragenlijst vraag 3 punt 4 en 5, pp. 2 en 3), op de zetel van het CGVS spreekt u dit tegen doch wijst u naar het feit dat er in Algerije de laatste jaren veel betogingen zijn alsook is uw mama volgens uw broer gek en is het voor u niet leefbaar daar omdat jullie beiden demonen zien en uw doel is om zich in België te laten behandelen (CGVS, p. 7).

Deze door u aangereikte motieven hebben, en zoals reeds werd aangestipt, geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Algerije. U stelt immers nooit problemen met de Algerijnse autoriteiten te hebben gehad, nooit gearresteerd en nooit politiek actief te zijn geweest (CGVS, p. 5; Vragenlijst).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

In de marge dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw medische problemen de geijkte procedure dient te volgen, namelijk een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter

van de Vreemdelingenwet (zie de door u neergelegde stukken waarvan de originelen u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn teruggegeven).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een summiere poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst haalt verzoeker aan dat zijn bijzonder kwetsbaar profiel niet uit het oog mag worden verloren. Hij is immers ernstig ziek, wat niet wordt betwist door verwerende partij. Hij werd verschillende keren opgenomen in de psychiatrie en is in behandeling bij verschillende artsen. Enige voorzichtigheid is dan ook aangewezen bij de beoordeling van zijn dossier.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten geen identiteitsdocumenten te hebben voorgelegd, herhaalt verzoeker dat hij zijn paspoort kwijt is geraakt in Turkije en poneert hij dat het voor hem onmogelijk is om nog identiteitsdocumenten te bekomen uit Algerije.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij ernstige medische problemen heeft, waarvoor hij niet behandeld wordt in Algerije. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij volledig in een andere realiteit leeft. Het is voor verzoeker naar eigen zeggen onmogelijk om terug te keren naar Algerije omdat hij er niemand heeft die voor hem kan zorgen, hij er geen toegang heeft tot de nodige medische zorg en hij er gediscrimineerd en mishandeld zal worden omwille van zijn wanideeën. Al deze elementen stellen hem bloot aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, aldus verzoeker, die dan ook meent dat hem ten onrechte internationale bescherming wordt ontzegd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.
Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een attest conform 9ter en een medisch attest van 2 september 2019.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij zijn identiteit en nationaliteit niet kan aantonen met de nodige identiteitsstukken, (ii) de redenen waarom hij zijn thuisland heeft verlaten en er niet naar kan terugkeren niet ressorteren onder één van de criteria van de Conventie van Genève, hij immers zijn land niet heeft verlaten omdat hij werd vervolgd omwille van zijn politieke overtuiging, zijn religie, zijn nationaliteit, zijn etnische origine of omdat hij tot een bepaalde sociale groep zou behoren, maar louter omwille van sociale en medische redenen, (iii) er evenmin redenen zijn om hem de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, hij immers niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Algerije aangezien hij stelt nooit problemen met de Algerijnse autoriteiten te hebben gehad, nooit gearresteerd en nooit politiek actief te zijn geweest en (iv) hij met betrekking tot zijn medische problemen de geijkte procedure dient te volgen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 maart 2020 (CG nr. 1819465), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.
De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.
De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.
Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.
De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker duidelijk een manifest gebrek aan medewerking aan de dag heeft gelegd wat betreft het voorleggen van documenten die zijn identiteit en nationaliteit aantonen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat de door verzoeker aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de vluchtelingenconventie. Immers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich louter beroept op persoonlijke/sociale en medische motieven en dat hij geen feiten of elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat hij een

gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van zijn ras, nationaliteit, religie, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing correct het volgende vastgesteld: *"Verder ressorteren de redenen waarom u uw thuisland hebt verlaten en er niet naar kan terugkeren niet onder één van de criteria van de Conventie van Genève. U hebt het land niet verlaten omdat u werd vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw etnische origine of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren, maar louter omwille van sociale en medische redenen (CGVS, pp. 6 en 7; Vragenlijst). Ter verduidelijking gevraagd op welke sociale aspecten u doelt, wilt u hierop niet antwoorden omdat u weet dat België 'geen geeft' enkel aan 'mensen politiek of oorlog maar niet omwille van sociale problemen' (CGVS, p. 6). Bij de DVZ had u eerder verklaard familiale problemen te hebben gekend omdat u dronken was en uw vader u uit huis heeft gezet (Vragenlijst vraag 3 punt 5 p. 3). Dit werd ook in het medisch verslag van Dr L.(…) O.(…) dd. 2/09/2019 bevestigd. Verder stelde u dat de medicatie die u nodig heeft niet voorhanden is in Algerije (Vragenlijst vraag 3 punt 4 en 5, pp. 2 en 3), op de zetel van het CGVS spreekt u dit tegen doch wijst u naar het feit dat er in Algerije de laatste jaren veel betogingen zijn alsook is uw mama volgens uw broer gek en is het voor u niet leefbaar daar omdat jullie beiden demonen zien en uw doel is om zich in België te laten behandelen (CGVS, p. 7). Deze door u aangereikte motieven hebben, en zoals reeds werd aangestipt, geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie."*

In het verzoekschrift wijst verzoeker op zijn bijzonder kwetsbaar profiel. Hij is ernstig ziek, hij werd reeds verschillende keren opgenomen in de psychiatrie en hij is in behandeling bij verschillende artsen. Verzoeker voert aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Algerije omdat hij er niemand heeft die voor hem kan zorgen, hij er geen toegang heeft tot de nodige medische zorg en hij er gediscrimineerd en mishandeld zal worden omwille van zijn wanideeën. Verzoekers (blote) beweringen in dit verband kunnen echter niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, houden verzoekers medische problemen immers op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Niet alleen haalt verzoeker geen enkel concreet element aan dat staaft dat de medische zorg in Algerije niet toereikend is, bovendien blijkt nergens uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de uiteenzetting in het verzoekschrift dat hij omwille van één van criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, medische zorg wordt ontzegd of hem slechts minderwaardige medische zorg wordt toegekend. Het gebrek aan medische zorg waar verzoeker vreest in Algerije mee geconfronteerd te worden, kan dus geenszins een grond vormen om in zijn hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging. Voorts wijst de Raad erop dat de wetgever het niet opportuun achtte om aanvraag van een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst via de asielprocedure te behandelen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de bewoordingen van artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt <u>en die geen beroep kan doen op artikel 9ter</u>, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."* (eigen onderlijning) en valt ook te lezen in de parlementaire voorbereiding, waar wordt uiteengezet dat de wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van het EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming, omdat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10). Dat het telkens om subsidiaire bescherming gaat, blijkt uit het vervolg in de memorie van toelichting dat *"(h)et ontwerp (…)*

dus een verschil in behandeling in(stelt) tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. Dit verschil in behandeling wordt gerechtvaardigd door het objectief criterium van de grond van de aanvraag, naargelang het feit of die aanvraag wordt ingediend op basis van de ernstige ziekte waaraan de aanvrager lijdt, of op basis van een andere vorm van ernstige schade, die het mogelijk maakt om een beroep te doen op de subsidiaire bescherming. De elementen die tot staving van beide typen van aanvragen worden aangevoerd zijn immers fundamenteel verschillend: de aanvraag gebaseerd op een ander criterium voor toekenning van de subsidiaire bescherming vereist dat de verklaringen van de aanvrager op hun geloofwaardigheid worden beoordeeld (subjectief gegeven), daar waar de aanvraag gebaseerd op een ernstige ziekte in wezen gebaseerd is op een geneeskundig onderzoek (objectief gegeven)." Ook verder wordt nog eens gesteld dat het voorzien van een afzonderlijke procedure "*in verhouding met het nagestreefde doel (is) omdat het geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming in te roepen en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert*" (ibid., p. 11). Al gaat het om een afzonderlijke procedure, het gaat telkens om de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals ook door het Grondwettelijk Hof werd bevestigd. (GwH, nr. 193/2009, 26 november 2009 en nr. 95/2008, 26 juni 2008). Verzoeker bedient zich aldus van de verkeerde procedure om het adequaat karakter van de medische zorg in Algerije te laten beoordelen en dient zich voor de beoordeling van zijn medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, *i.c.* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het neerleggen van een aanvraag 9ter en een medisch attest van 2 september doet geen afbreuk aan het voorgaande.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont voor het overige geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Algerije zou hebben gekend of zal kennen. Integendeel, uit zijn opeenvolgende verklaringen blijkt dat hij nooit problemen met de Algerijnse autoriteiten heeft gekend, dat hij nooit werd gearresteerd en nooit politiek actief is geweest. Bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker bovendien dat hij, behalve de door hem aangehaalde medische en familiale problemen (met zijn vader) in Algerije geen andere problemen heeft gekend met zijn autoriteiten of medeburgers, noch problemen van algemene aard heeft gekend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en vragenlijst CGVS, vragen 3.1., 3.2., 3.3. en 3.7.). Verzoeker is van oordeel dat hij in Algerije zal gediscrimineerd en mishandeld worden omwille van zijn waanideeën, doch zijn vrees hieromtrent is vooralsnog eerder hypothetisch en wordt niet ondersteund door concrete elementen.

2.5. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijfentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	M.-C. GOETHALS